

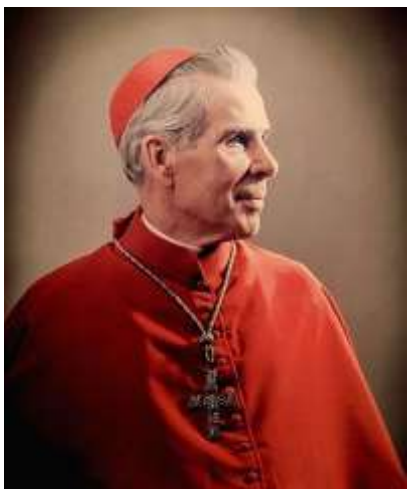

สารวัด วัดพระชนนีของพระเป็นเจ้า รังสิต

The Church of Our Lady Mother of God

สัปดาห์ที่ 28 เทศกาลธรรมดา

ปีที่ 2 ฉบับที่ 71 วันอาทิตย์ที่ 11 ตุลาคม ค.ศ. 2026

“คุณไม่อาจเป็นคาทอลิกที่ดีได้
โดยไม่ไปวัด”

-บุญราศี ฟุลตัน เจ. ชิน

“5 เหตุผลที่เราควรพกสายประคำไว้ในกระเป๋า”

สายประคำศักดิ์สิทธิ์เป็นมากกว่าสายลูกบิด แต่เป็นเครื่องเตือนใจอันทรงพลังถึงการประทับอยู่ของพระเจ้าและความเอาใจใส่อันเปี่ยมด้วยความรักของพระแม่มารีย์ การพกสายประคำไว้ในกระเป๋าเป็นกิจวัตรเรียบง่ายที่ช่วยเสริมสร้างความเชื่อของเราตลอดวัน ต่อไปนี้คือห้าเหตุผลที่คริสตชนคาทอลิกทุกคนควรพิจารณาพกสายประคำติดตัว

1. เตือนใจให้ภาวนาตลอดวัน

สายประคำในกระเป๋าเป็นคำเชื้อเชิญอยู่เสมอให้เราหันใจไปหาพระเจ้า ไม่ว่าจะกำลังรอคิว เดินทางหรือพักจากการทำงาน เราสามารถสวดสายประคำ รำพึงถึงพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าหรือเพียงถือสายประคำไว้ขณะสนทนากับพระองค์

“จงอธิษฐานภาวนาอย่างสม่ำเสมอ” (1 ธส 5:17)

2. เป็นอาวุธฝ่ายจิตที่ทรงพลัง

บรรดานักบุญหลายท่านเรียกสายประคำว่าเป็นอาวุธอันทรงพลังในการต่อสู้กับการประจญและการโจมตีของปีศาจ เมื่อเผชิญกับความกลัว ความกังวลหรือการต่อสู้ฝ่ายจิต การถือสายประคำช่วยเตือนใจให้เราอ่อนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า โดยอาศัยคำแนะนำวิงวอนของพระนางมารีย์พรหมจารี

3. ช่วยให้อิสต์จิตพระเยซูเจ้าและพระแม่มาเรีย

การสวดสายประคำมีศูนย์กลางอยู่ที่พระชนมชีพ พระทรมาน การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสตเจ้า การพกสายประคำติดตัวจึงเตือนใจให้เราเลียนแบบพระคริสตเจ้า และอยู่ใกล้ชิดพระมารดาของพระองค์ ผู้ทรงนำเราไปหาพระบุตรเสมอ

4. เปิดโอกาสให้ภาวนาได้ทุกแห่ง

เราไม่จำเป็นต้องรอนจนกลับถึงบ้านหรือเข้าไปในวัดจึงจะภาวนา ไม่ว่าจะอยู่ที่ทำงาน โรงเรียน โรงพยาบาลหรือระหว่างเดินทาง สายประคำพร้อมเสมอที่จะช่วยให้เราภาวนาเพื่อตนเอง บุคคลที่เรารัก วิญญาณในไฟชำระ และความต้องการของผู้คนทั่วโลก

5. เป็นประจักษ์พยานอย่างเจียบ ๆ ถึงความเชื่อคาทอลิก

สายประคำในกระเป๋าเป็นการประกาศความเชื่ออย่างเจียบ ๆ สายประคำเตือนใจให้เราดำเนินชีวิตในฐานะศิษย์ของพระคริสตเจ้า และอาจเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้อื่นสอบถามเรื่องความเชื่อของเรา หรือกลับมาภาวนาอีกครั้ง

ข้อคิดส่งท้าย

การพอสายประจำมิใช่ความเชื่องมง่าย และสายประจำมิใช่เครื่องรางนำโชค คุณค่าของสายประจำอยู่ที่การเตือนใจให้เราภวนาและนำเราให้ใกล้ชิดพระเยซูเจ้าโดยผ่านทางพระแม่มารีย์ ให้สายประจำเตือนใจเราให้

- ภวนาทุกวัน
- ต่อสู้กับการประจัญ
- อยู่ใกล้ชิดพระเยซูเจ้าและพระแม่มารีย์
- ภวนาขอเพื่อผู้อื่น
- ดำเนินชีวิตตามความเชื่อคาทอลิกอย่างกล้าหาญ ดังที่นักบุญปีโอแห่งปีเอเตรลชินากล่าวไว้ว่า “สายประจำคืออาวุธสำหรับยุคสมัยนี้” พระแม่มารีย์แห่งสายประจำ โปรดภวนาเพื่อเราเทอญ!

(ที่มา : นายชุมพาดินแดนพันธสัญญา สังฆมณฑลนครสวรรค์)

~~~~~

“เมื่อคุณแก่ตัวลง คุณจะเหลือ “คนให้พึ่งพา” แค่ 3 คนเท่านั้น”

ตอนเราอายุน้อยเรามักคิดว่าทั้งโลกนี้อยู่ข้างเรา เพื่อนก็มี คนรักก็ใช้ครอบครัวก็อยู่พร้อมหน้า แต่พอชีวิตค่อยๆดึงเราไปในเส้นทางของความแก่ คุณจะเริ่มเห็นความจริงที่เจ็บเบาๆ แต่ลึกมาก คนที่คุณเคยยื่นเคียงข้างอาจค่อยๆหายไปทีละคนทีละทาง ไม่ใช่เพราะเขาไม่รัก แต่เพราะเวลาไม่เคยรอใครและสุดท้ายคุณจะเหลือคนให้พึ่งพาแค่ 3 คนเท่านั้น

1. ตัวคุณเอง ถ้าไม่รักตัวเอง ไม่ดูแลตัวเอง ไม่มีใครทำแทนได้ ลองคิดดู ถ้าคุณไม่ลุกขึ้นมารักตัวเอง แล้วใครจะทำแทนคุณได้ ทุกวันนี้คุณอาจจะ

ทุ่มเทให้กับคนอื่นมากมาย ใส่ใจความรู้สึกของคนรอบข้าง คอยเป็นที่พึ่งให้ลูก คอยห่วงใยคนรัก คอยดูแลเพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง แต่คุณเคยหันกลับมาถามตัวเองไหมว่า ตัวคุณเองล่ะ มีใครคอยถามไถ่ว่าวันนี้คุณเหนื่อยไหม วันนี้คุณอยากพักหรือเปล่า วันนี้คุณรู้สึกอย่างไรกับชีวิตของตัวเอง ความจริงคือไม่มีใครจะรักคุณได้มากกว่าตัวคุณเอง และก็ไม่มีใครที่จะดูแลคุณได้ดีเท่าตัวคุณเองเช่นกัน คนอื่นอาจช่วยเหลือคุณได้บ้างในบางช่วงเวลา แต่สุดท้ายแล้วเมื่อคุณป่วย เมื่อคุณล้ม เมื่อคุณหมดแรง คุณเท่านั้นที่ต้องลุกขึ้นมาพยุงตัวเองให้เดินต่อ เพราะงั้นอย่าปล่อยให้ตัวเองหมดสภาพ อย่าปล่อยให้ตัวเองเหนื่อยจนลึ้มหายใจ อย่ารอให้ใครมาเห็นค่าก่อนที่คุณจะมองเห็นคุณค่าของตัวเอง อย่าคิดว่าเดี๋ยวค่อยดูแลตัวเอง เพราะบางครั้ง เดี่ยว.. อาจไม่มีโอกาสให้เราได้ใช้เลยก็ได้ หมั่นรักตัวเองให้มากกว่าที่เคย กินให้ดี นอนให้พอ ออกกำลังกายบ้าง และสำคัญที่สุดอย่าพูดกับตัวเองด้วยคำพูดที่คุณไม่กล้าพูดกับคนที่คุณรัก คุณมีคุณค่า คุณสำคัญ คุณไม่จำเป็นต้องเป็นที่หนึ่งของใคร แต่จงเป็นคนที่ไม่ทิ้งตัวเองในทุกช่วงของชีวิต เพราะในท้ายที่สุดเมื่อโลกทั้งใบเจียนลง เมื่อโทรศัพท์ที่ไม่มีคนโทรหา เมื่อลูกหลานมีทางของเขา และเพื่อนฝูงเริ่มเดินกันละเส้นทาง ตัวคุณเองนั่นแหละที่ยังอยู่ตรงนี้ และถ้าคุณยังรักตัวเองไม่พอ ชีวิตก็จะยิ่งเหงาและเหนื่อยโดยไม่มีใครเข้าใจ

2. เงินในบัญชีไม่มากก็ต้องมี เพราะไม่มีใครเลี้ยงคุณไปตลอดชีวิต จะมีไหมใครที่ยอมเลี้ยงดูเราไปจนวันสุดท้าย แม้แต่ลูกหลานต่อให้รักเรามากแค่ไหน สุดท้ายเขาก็มีภาระของเขา มีทางเดินของเขาเอง วันนี้ถ้าคุณยังพอมิแรง ขอให้คุณแบ่งเวลาหาเงินหรืออย่างน้อยหยุดใช้เงินแบบไม่คิด

เพราะเมื่ออายุมากขึ้น รายได้มันจะลดลงทุกวัน แต่รายจ่ายกลับไม่มีวันหยุดตามไปด้วย เรื่องบางเรื่องในชีวิต ต่อให้เรารักกันมากแค่ไหนมันก็ไม่ใช่ว่าหน้าที่ของใครที่จะต้องรับผิดชอบแทนเราไปตลอด ลูกอาจช่วยได้ แต่เขาก็ต้องมีครอบครัว มีลูกของเขาอีก ญาติพี่น้องอาจยื่นมือมาบ้างแต่ไม่มีใครเต็มใจจ่ายให้เราทุกเดือน ทุกปีเหมือนเงินเดือนที่เราเคยมี เพราะเงินในบัญชีของคุณมันไม่ต้องมากมายเป็นหลักล้าน แต่ขอให้อพที่ คุณไม่ต้องกัมน้ำขอยืมใคร ขอให้อพที่คุณยังสามารถซื้อขายซื้อข้าวกินได้เอง และขอให้อพที่คุณยังสามารถพูดกับตัวเองได้อย่างภาคภูมิใจว่า ฉันแก่แต่ฉันไม่เป็นภาระของใคร ในวันที่ร่างกายเริ่มอ่อนแรง เงินไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุดแต่มันคือตัวช่วยที่ดีที่สุดในการรักษาศักดิ์ศรีของคนแก่คนหนึ่งให้ยังดูแลตัวเองได้จนวินาทีสุดท้าย คุณไม่จำเป็นต้องหาเงินเพื่อไปใช้จ่ายหรูหรา แต่ขอให้คุณมีไว้เพื่อไม่ต้องถูกเลือกปฏิบัติ เพื่อจะได้กินดินอนดีพอสมควร และไม่ต้องรอใครหยิบยื่นเมตตาให้ทุกครั้งที่คุณลำบาก แก่แล้วเงินไม่ได้ทำให้เราดูรวยแต่มันทำให้เราดูไม่จนจนน่าเวทนา และมันช่วยให้คุณเลือกได้ว่าจะอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีหรืออยู่อย่างอัตคัด เพราะสุดท้ายไม่มีใครเลี้ยงคุณได้ไปตลอดชีวิตแม้แต่คนที่เคยเลี้ยงมาเองก็อาจไม่เหลียวมองคุณเลยก็ได้

3. ลูกที่กตัญญู ถ้ามีถือว่าโชคดี แต่ถ้าไม่มีก็อย่าคาดหวังเยอะ คนเป็นพ่อแม่ไม่มีใครไม่เคยทุ่มเทให้ลูก เลี้ยงมาด้วยหัวใจทั้งหมด ให้ได้ทุกอย่างที่พอจะให้ได้แม้ตัวเองจะไม่มีก็ยอมอดยอมลำบากเพื่อให้ลูกได้มีอนาคตที่ดี แต่น่าแปลกการเลี้ยงดูอย่างดีที่สุดก็ไม่ได้แปลว่าจะได้รับความกตัญญูกลับมาเสมอไป บางคนทุ่มทั้งชีวิตให้ลูกแต่สุดท้ายได้แค่โทรศัพท์ท้วง

สายหรือคำพูดสั้นๆ ที่ไม่มีแม่เยื่อใย บางคนเลี้ยงลูกจนเรียนจบ ทำงานดี แต่วันที่เราล้มป่วยกลับไม่มีใครอยู่ใกล้ วันที่อยากมีคนพาไปหาหมอกลับต้องนั่งแท็กซี่ไปเอง หรือบางครั้งถึงขั้นต้องไปโรงพยาบาลคนเดียว พังแล้วอาจเจ็บ แต่คุณต้องเข้าใจว่าความกตัญญูไม่ใช่สิ่งที่พ่อแม่จะเรียกร้องได้ มันคือของขวัญใจที่ลูกจะเลือกให้หรือไม่ให้เลยก็ได้ เพราะนั่นถ้าคุณมีลูกที่กตัญญู จงถือว่าคุณโชคดีมากเหมือนลูกหวยรางวัลที่หนึ่งโดยไม่ต้องซื้อ แต่ถ้าไม่มีก็อย่าโทษตัวเองและที่สำคัญอย่าทำร้ายหัวใจตัวเองด้วยความคาดหวัง อย่าเอาชีวิตนั้นไปฝากไว้กับลูก อย่าเอาความสุขของเราไปผูกกับคำว่าลูกดีลูกชั่ว เพราะความจริงคือลูกที่กตัญญูไม่ได้มีทุกบ้านและพ่อแม่ที่ผิดหวังมีอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง จงมีความสุขให้ได้ด้วยตัวเอง จงวางใจลูกในจุดที่เขาเป็นมนุษย์คนหนึ่ง อย่าใส่ภาพพระเอกนางฟ้าลงไปในตัวเขา เพราะเมื่อคุณคาดหวังน้อยลงคุณจะเจ็บน้อยลง และคุณจะเริ่มมองเห็นคุณค่าของตัวเองโดยไม่ต้องรอให้ใครกลับมารัก จำไว้ว่าลูกอาจเป็นความภูมิใจของชีวิต แต่ตัวคุณเองคือลมหายใจสุดท้ายของมัน เพราะฉะนั้น อย่ารอให้ใครมาอยู่ข้างคุณตลอดไป อย่าฝากชีวิตไว้กับลูก อย่าฝากหัวใจไว้กับใครและอย่ารอให้แก่แล้วค่อยหันมารักตัวเอง เพราะในความเป็นจริงไม่มีใครเดินข้างเราไปได้ตลอดชีวิต ทุกคนล้วนมีทางของตัวเอง แม้แต่ลูกก็แค่แวะเข้ามาเติบโตในชีวิตเรา แล้ววันหนึ่งเขาก็ต้องเดินต่อในทางของเขา แล้วคุณจะพบว่าบ้านที่เคยเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ วันนี้เงียบลง โต๊ะกินข้าวที่เคยนั่งกันพร้อมหน้า วันนี้เหลือแค่คุณคนเดียว โทรศัพท์ที่เคยมีสายเข้าแทบไม่ขาด วันนี้กลายเป็นเงียบงัน มีแต่โฆษณาโทรมา แต่ถ้าคุณยังมีตัวเองอยู่ ยังยิ้มให้ตัวเองได้หน้ากระจก ยัง

กินข้าวคนเดียวโดยไม่รู้สึกรำเริง ยังใช้ชีวิตในแบบที่คุณเลือก ยังภูมิใจกับ
ทุกสิ่งที่คุณเคยผ่านมา คุณจะรู้สึกว่างเปล่าแม้ในบ้านที่เงียบที่สุดเพราะ
คนที่ไม่เคยทอดทิ้งคุณเลยไม่ใช่ลูก ไม่ใช่คนรัก ไม่ใช่เพื่อน แต่คือตัวคุณ
เอง ตัวคุณที่เคยพยุงตัวเองผ่านวันที่ไม่มีใคร ตัวคุณที่เคยอดทนยิ้มทั้งที่
ร้องไห้อยู่ข้างใน ตัวคุณที่ยังอยู่ตรงนี้แม้ใครต่อใครจะจากไป และถ้าคุณ
ยังรักตัวเองได้ ดูแลตัวเองได้ ปลอดภัยตัวเองได้ คุณจะรู้สึกเหงาแม่
จะเหลือแค่คุณคนเดียว เพราะบางครั้งความสงบในบ้านที่เงียบก็ยังดีกว่า
เสียงวุ่นวายในบ้านที่ไม่มีใครเห็นคุณค่า

~~~~~

“พระเจ้าเลื่อนแผนของท่านออกไปเพื่อช่วยชีวิตของท่าน
พระองค์ส่งท่านไปอีกเส้นทางหนึ่งเพื่อเลี่ยงภัยอันตราย
พระองค์รับกับสิ่งที่ท่านเองไม่รู้อะไรเลย
แผนของพระองค์ดีกว่าแผนของท่าน
หากพระเจ้าทรงดีต่อท่าน
ขอท่านจงสรรเสริญพระองค์เถิด อาเมน”